

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018, čj. 169/DS/18-13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2020, čj. 17 A 184/2018-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Ostrov uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na silničních komunikacích (zákon o silničním provozu), uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč a zakázal řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců. Přestupek spočíval v překročení dovolené rychlosti jízdy v obci o 54 km/hod. Proti rozhodnutí městského úřadu se žalobce odvolal; v doplnění odvolání (které podal po lhůtě stanovené žalovaným) podal námitku podjatosti všech zaměstnanců žalovaného a hejtmanky kraje. Žalovaný odvolání zamítl. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, krajský soud ji však rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) obsáhlou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Žalovaný prý postupoval v rozporu s § 14 správního řádu, neboť rozhodl o odvolání stěžovatele, přestože námitka podjatosti nebyla řádně vyřízena (nebylo o ní vydáno usnesení). Námitku stěžovatel uplatnil včas, neboť ji podal ve stejný den, kdy se o důvodech pro její podání dozvěděl. Na tom nic nemění ani to, že námitku podal až po lhůtě určené žalovaným pro doplnění odvolání. Námitka podjatosti byla zcela konkrétní, její podání nebylo spojeno se snahou činit

průtahy. Krajský soud nedostatečně zdůvodnil, proč nevyhověl návrhu stěžovatele na provedení dokazování. Na zbývajících jedenácti stranách kasační stížnosti pak stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s uvedením osobních údajů advokáta či stěžovatele na internetu NSS.

[3] Žalovaný souhlasí s rozhodnutím krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Stěžovatel vytknul krajskému soudu, že se nevypořádal s tvrzením, že žalovaný měl o námitce podjatosti rozhodnout samostatným usnesením a judikaturou, kterou k této věci uváděl. NSS k tomu uvádí, že krajský soud se vskutku výslovně nevyjádřil k tomuto žalobnímu tvrzení. Z rozsudku lze přesto poznat, že se v podstatě ztotožnil s argumentací žalovaného, dle které v důsledku opožděnosti námitky podjatosti nebylo třeba rozhodovat samostatným usnesením. Za nepřezkoumatelné nelze považovat „*takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, *Zdravé Ktišsko*, bod 29, srov. tamtéž bod 30 k významu přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně).

[6] Krajský soud správně posoudil, že námitka podjatosti byla podána opožděně. Stěžovatel vznesl námitku podjatosti až v doplnění odvolání, a to **více než měsíc poté, co uplynula lhůta** pro doplnění odvolání stanovená žalovaným. Uvedl, že se právě v den doplnění odvolání dozvěděl „z důvěryhodného zdroje“, že zaměstnanci žalovaného jsou finančně motivováni (vyšším platem či odměnami) k tomu, aby zamítali odvolání proti rozhodnutím o přestupcích dle zákona o silničním provozu. Stěžovatelem uplatněná námitka byla přitom **zcela obecná**. Stěžovatel nijak nerozvedl, za jakých okolností se o tomto systému odměňování dozvěděl, proč se to dozvěděl právě až v den doplnění odvolání, ani částečně neupřesnil, z čeho dovozoval, že jsou zaměstnanci žalovaného tímto způsobem finančně motivováni.

[7] O tom, že o odvolání proti rozhodnutí o přestupku bude rozhodovat právě žalovaný, resp. jeho zaměstnanci, přitom musel stěžovatel, případně jeho zmocněnec, vědět již v době vydání rozhodnutí městského úřadu. Za výše popsané situace tedy stěžovateli nic nebránilo uplatnit tuto námitku již při podání odvolání (srov. skutkově takřka totožnou věc, zastupovanou stejným advokátem, řešenou rozsudkem NSS ze dne 18. 5. 2020, čj. 4 As 444/2019-38, bod 24). Odkaz stěžovatele na postup finanční správy řešený v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Afs 363/2018-113, *KV2 Audio International*, není namístě. Ve věci *KV2 Audio International* stěžovatelka vznesla konkrétní námitku podjatosti již s odkazem na vyjádření Generálního finančního ředitelství (GFR) (srov. bod 54 rozsudku 1 Afs 363/2018, srov. rozsudek ze dne 4. 6. 2020, čj. 1 As 508/2019-28, body 47 a 48, kde se NSS vypořádal s podobnou argumentací).

[8] Na tom nic nemění ani argument stěžovatele, že pro posouzení včasnosti námitky je rozhodující vědomost (o důvodech podjatosti) nikoliv účastníka řízení, ale jeho zmocněnce. V případě stěžovatelem podané obecné námitky a bez dostatečného

pokračování

odůvodnění okolností jejího podání by tento přístup umožnil obcházet požadavek § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2018, nyní § 14 odst. 3 správního řádu), aby účastník řízení uplatnil námitku bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodech podjatosti dozví. Vedl by též k nutnosti o takové námitce rozhodovat vždy samostatným usnesením, což by bylo v rozporu s dikcí správního řádu. Polemika stěžovatele, zda jeho související vyjádření v průběhu řízení před žalovaným a krajským soudem byla, či nebyla ve vzájemném rozporu, je proto nadbytečná. NSS jen podotýká, že ze shora cit. judikatury (věci 4 As 444/2019, 1 Afs 363/2018) plyne, že zmocněnci či jiné osoby spojené se spolkem Ochrana řidičů a obecně s nejrůznějšími spolky kolem osoby P. K. podávají podobné „námitky podjatosti“ šablonovitě a stereotypně.

[9] Stěžovatel se také mýlí, tvrdí-li, že žalovaný měl za dané situace vydat o námitce samostatné usnesení. Dle § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2018) se k námitce podjatosti nepřihlédne, *pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil*. Z judikatury NSS plyne, že v takovém případě nemá správní orgán povinnost o námitce rozhodnout usnesením. To neznamena, že by se příslušný správní orgán vůbec neměl zabývat skutečnostmi uvedenými v námitce, postačí však, pokud tak učiní až v rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2013, čj. 1 As 89/2010-152, bod 29, a ze dne 6. 9. 2017, čj. 10 As 68/2017-32, bod 23). Stěžovatel mohl námitku uplatnit již v odvolání, žalovaný proto nijak nepochybil, pokud se s námitkou vypořádal až v samotném rozhodnutí.

[10] Pro úplnost NSS ještě uvádí, že polemikou stěžovatele, zda jeho jednání bylo motivováno snahou vytvářet průtahy, či nikoliv, se již nezabýval, protože to není pro rozhodnutí o správnosti postupu žalovaného (i krajského soudu) v této věci podstatné.

[11] Žalovaný také nijak nepochybil, pokud nevyhověl návrhu stěžovatele na provedení dokazování (spočívajícího v provedení analýzy rozhodovací praxe zaměstnanců a jejich odměňování). V případě, kdy účastník řízení neodůvodní podání námitky podjatosti tak, aby se jeho obavy jevily správnímu orgánu alespoň jako pravděpodobné, nemusí správní orgán návrhu na provedení důkazu vyhovět a takové dokazování provést (srov. cit. věc 4 As 444/2019, bod 26). Ani krajský soud nepochybil, pokud stejnému návrhu na dokazování nevyhověl. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. je to soud, kdo rozhodne o tom, které z navrhovaných důkazů provede a které nikoliv, ovšem musí to patřičně odůvodnit. Krajský soud k tomu uvedl, že tímto důkazem by nebylo možné dovodit namítanou podjatost všech zaměstnanců žalovaného. NSS s jeho hodnocením souhlasí. Z toho, že součástí platu zaměstnanců žalovaného je nenároková složka, její výše se může pohybovat a může se lišit např. s výkonností těchto zaměstnanců (bez jakékoliv indicie o existenci systému cílových odměn, jako ve věci 1 Afs 363/2018, *KV2 Audio International*), nelze dovodit podjatost v rozsahu, kterou namítá stěžovatel. Jinak řečeno, pouze z toho, že (hypoteticky) může existovat korelace mezi počtem vydaných (třebas i zamítavých) rozhodnutí o odvolání a odměnou zaměstnance, nelze dovodit, že by u žalovaného existoval systém cílových odměn podobný jako v případě citované praxe GFR.

[12] NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. K obsáhlé argumentaci ohledně publikace rozsudků se NSS nevyjadřuje, protože tyto (zcela převažující) pasáže kasační stížnosti nepředstavují stížnostní body.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu